

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Meisling, Simon Sørensen.; af S. Meisling.

Titel | Title:

Columbine som Due : Maskecomoedie

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : F.H. Eibe, 1855

Fysiske størrelse | Physical extent:

31 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

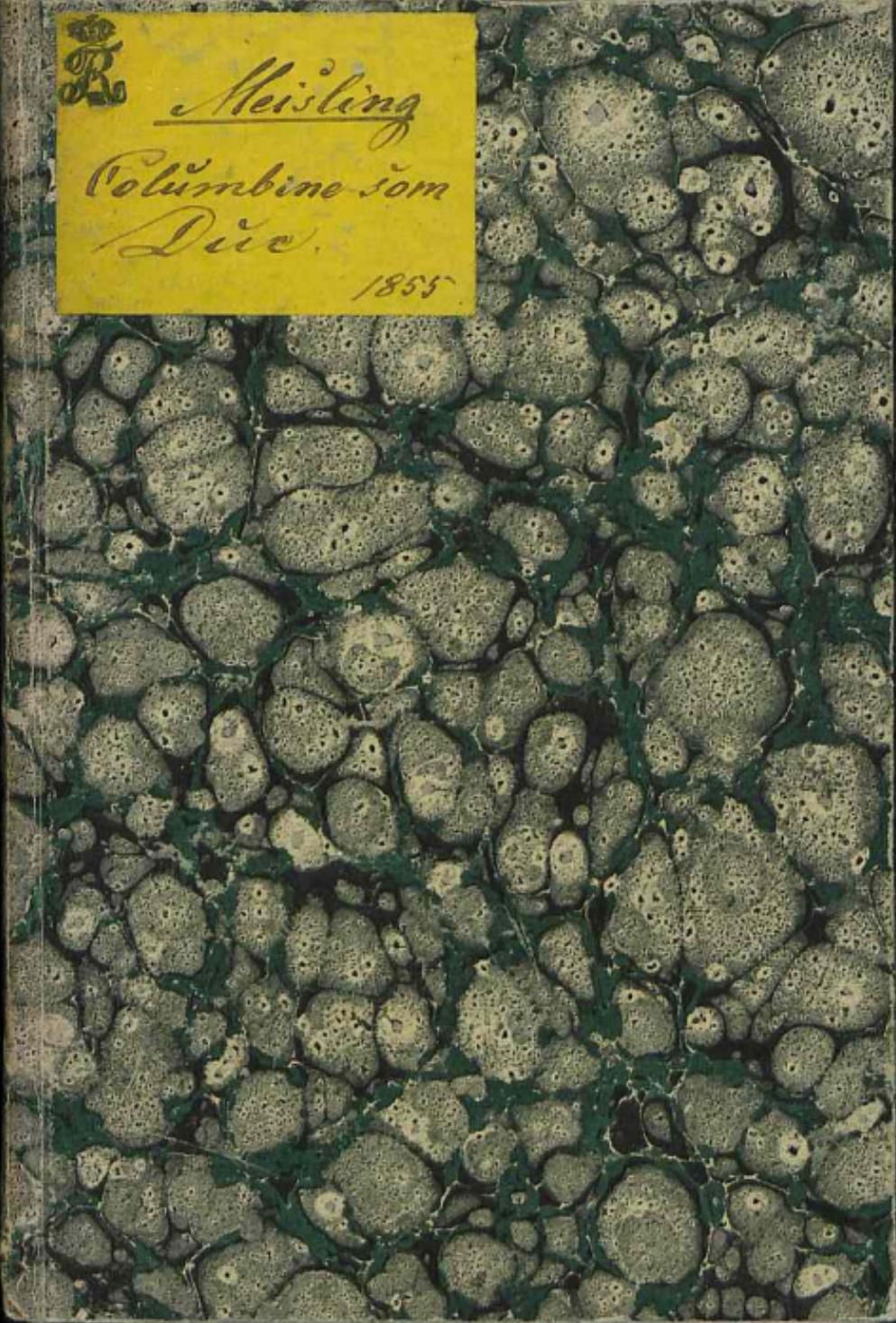

Heisling

Columbine som
Dir.

1855.

35,- 165.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023476186

Columbine som Due.

Maskecomoedie

af

S. Meissling,

Dr. og Professor.

Kjøbenhavn.

F. H. Cibes Forlag. — Louis Klein's Bogtrykkeri.

1855.

Personerne:

Cassander, (Pantalone) Biinhandler.

Pierot, Meelhandler.

Cassandra, (Columbine) Cassanders Datter.

Arlechino, Cassandraas Elster.

Skjæbnen, (raaber ud af Skräddermester Wolffs
Bindue).

Theatret forestiller en Gade, ved hvil hvile Ende ligger en
Kirke. Paa det ene hjørne af denne Gade op imod Kirken,
boer Cassander, paa det andet, Pierot. I Midten af Gaden,
til venstre, ses et Skilt, hvorpaa forestilles en Sar med
Underskrift: Skräddermester Wolff.

Scenen er paa Gaden. Morgenstund.

Pierot (alene).

Jeg seer da grant, at det er Skjæbnens Villie,
At en fortvivlet Elskov skal fortære
Mig arme Mand paa mine gamle Dage.
Hvad nytter det mig nu, at jeg er riig,
Et Eier af det røde Huus med Port paa,
Der vender ud til lille Kirkestræde?
Hvad nytter det, mit Loft er fuldt af Korn,
At jeg er Bhens første Rugbrodsbager?
Imedens Maddiker gaae i mit Meel,
Gaaer Amor i den arme Meelmands Hjerte.
Selv i Boutiquen staaer jeg jo som Nat;
Thi, mens jeg veier Melet ud til Folk,
Da stjæler sig et Suk fra mine Læber,
Og Melet farer op i Folkes Fine.
Naar jeg vil selv tillave Rugbrodsbeigen,
Da komme alle de, som kjøbte af den,
Og flage, at mit Brod er alt for sødt;
Men ach! de vide ei, det er min Længsel,
Der sødt udtaler sig i mine Rugbrød.

For mig er ingen Hjælp; thi Casandrina
 Forsmaer den gamle hvide Pebersvend!
 Saa vil jeg da i denne aarle Morgen
 — Thi Baegteren, jeg seer, har nylig slukket
 Den store Lygte ved min Meelboutik —
 Udøse al min Sorg i milde Toner.

Bed Sommertide paa Marken staae
 De vippende Straae,
 Der neie saa venligt og bukke sig,
 Naar Bestenvindene tumle sig:
 Beklager Herr Meelmand Pierot!

Naar Høsten gulner det grønne Blad,
 I munter Rad
 De Karle komme med Lee og med Sang,
 Og meie Kornet paa grønne Bang:
 Beklager Herr Meelmand Pierot!

I Møllen om Vintertide gaae
 De Øverne smaae:
 Da knuses grusomt i Vinteren hvid
 Det Korn, som blomstred ved Sommertid;
 Beklager Herr Meelmand Pierot!

Liig Kornet jeg havde en Ungdomskaar,
 Nu graaner mit Haar:
 I Amors Øverne jeg stodes ned,
 Der males jeg moden til Gravens Fred:
 Beklager Herr Meelmand Pierot!

Snart Liigvognen ruller for Døren frem:
 Fra Huus og Hjem
 Til Kirkegaarden jeg kjøres som død,
 Af Elskov sik jeg mit Hjertestød:
 Beklager Herr Meelmand Pierot!

Da vil jeg sagtens spøge lidt om Natten,
 Og Bægteren vil mangengang med Gysen
 Se mig, som før, spadser paa mit Fortouug.

(sukker)

Ja det er grumme tungt at være Elster.

Cassandra
 (taler ned til sin Viintapperdreng).

Luk Døren op, min Dreng! det dages alt,
 Og før vi vente det har vi vel Gjæster.
 Fei Kjældergulvet godt, skyl Glassene,
 Men gjør dog ingen Stoi, at ei du vækker
 Min arme Cassandra! Ja, hun trænger
 Gevalstig til en Sovn; maaskee den hjelper
 Langt meer end alle Lægers Medicin.

Pierot
 (endnu, som før, nedsjunken i Grublen).

Det er dog ellers godt, at Kirkegaarden
 Er her saa tæt ved Herr Cassanders Huus;
 Thi det maa være holdt, at gaae og spøge
 Ved Midnatstid, midt i December Maaned.
 Dog — store Himmel! hvilken hold Betragtning
 Midt i min Elskovs Ild! nu mærker jeg

At det er Morgenluftens kolde Bust,
Der virker fjendtligt ind paa mine Nerver.

Cassandra

(faaer Die paa Pierot og nærmer sig).

Jeg ønsker jer en venlig Morgen, Gjenbo!

Og at dens første glade Purpurstraale

Maae smile venlig ind i Eders Hjerte.

Pierot (tragisk).

I underjordisf Nat kan ingen Straale
Fremtrylle Lys; thi der, hvor Døden slumrer,
Er Livets Lampe slukt. I Pierots Hjerte
Er mørkt, ja mørkt som naar jeg lukker
Meelfasserne med deres svære Dæksler.
Den Sol, som skal oplyse Pierots Nat
Kan ene hæve sig fra Eders Skjæver.

Cassandra.

Er det dog ikke tungt! Gud veed det sjærer
Mig ind i Hjertet, naar jeg seer jer lide.
Thi, naar jeg ret betænker Alt, da er jeg
I Grunden den, der har forvoldt det Hele.
Var ei min salig Kone blevén svanget
(Og dertil var desværre jeg en Marsag)
Da havde hun ei født —

Pierot.

Min Cassandra?

O! hand dog ei det sjonne Dieblif,

Da denne Lyssets Engel kom til Jorden!

Selv om hun træder mig som Ærm i Støvet,
 Skal hendes Priis dog lyde fra min Læbe.
 O! giv det kun saa sandt var tænkeligt,
 At jeg blev omstukt til en Butterdeig —
 Maaskee hun spiste mig — Gud hvilken Lykke!

Cassander.

Ei! hvilket Sværmerie! en Butterdeig,
 Der dog kun er en blot chaotisk Masse,
 Og I en brav velorganiseret Meelman!

Men ørligt talt, har I da ikke Sands
 For andet i min Kjælder, end min Datter?
 I talte jo om Solen før, som kunde
 Sig hæve op fra den, og troste Jer.
 Nu vel, kom ned, sjænk Glasset fuldt, min Ven!
 Og I skal see, at Druens røde Straale
 Kan ogsaa smile vensligt ind i Hjertet.

Pierot (veemodig).

Ja vel, sjænk Glasset fuldt, men slaae ei Proppen
 For dybt i Flasken, da den snart skal bruges,
 Naar om det lange Bord Liigfølget siddes,
 Der har til Graven baaret salig Pierot.
 For mig er intet godt; om I saa gav mig
 Det bedste Glas Tokajer — Taaren faldt
 Dog ned heri, og gjorde Kalken bitter.

Cassander.

Ei! trost Jer dog! Man kan jo ikke vide
 Om hun ei glemme kan sin gamle Elsler,
 Den unge Svend hos Skräddermester Wolff.

Pierot.

Hvad siger I? O hvilket herligt Indfald!

Der gier I mig en Sæbespiritus,

Et ægte Blyvand for mit knuste Hjerte.

Hun glemme ham — den unge Skräddersvend,

Dg elſſe mig —

Skjæbnen.

(taler igjennem Skräddermester Wolffs Bindue).

Nei — det forbryder Skjæbnen!

Pierot. (gyser).

Ha! hvad var det! Det foer mig ned ad Ryggen

Som af en iiskold Haand! (græder) Det var vel Døden

Der over Graven gif og traadte ned

Den lille Haabets Blomst, der vilde spire

Bed Siden af dens Muld.

Cassandra.

Betænk desuden,

At han maafkee er død; hvem veed Ier Lykke.

Det er alt fire Aar ved Nytaarstide,

At Meſter Wolff sit sidſt et Brev fra ham.

I veed jo han drog bort —

Pierot.

Men ak! han tog

Desværre Cassandra's Hjerte med sig.

Cassandra.

I husker jo, han var Italiener,

Og drog igjen tilbage til sit Belsfland —

En munter Fyr forresten —

Pierot.

Ja desværre!

Cassandra.

Som sang bestandig — immer muntre Viser,
Slog paa Cithrinke uden for min Skjælder
I mangen Sommernat — en opvakt Knægt
Forresten i det Hele — Ja jeg tilstaaer
Jeg leed ham ganske vel —

Pierot.

Det er det Samme,
Naar blot ei Cassandra leed ham ogsaa.

Cassandra.

Men — Alt betænkt — saa ønsker jeg dog heller
Til Svigersøn en bosat Borgermand.
Der kommer Intet ud af denne Flagren.
En luftig Skrædderswend er ganske net
Som Sommerfugl at see, men dog er Dren
Langt meer solid og nyttig her i Livet.
For mig, som Fader, er han altsaa død,
Er han det ogsaa for min Cassandra,
Saa — top — der er min Haand.

Pierot (bukker).

Jeg beer mangfoldig,

I er saa god — men jeg er altfor bange,
At vi gjør Regning uden Vært.

Cassander.

Forsøg det!

Man kan jo dog ei vide Sagens Udfald.

Dog maae I mærke Her, at hun har faaet

En Grille ved sin Sygdom, som er nem

Pierot.

En Grille, siger I? Det er dog ikke

En Skräddersvend paanh?

Cassander.

Desværre — Nei,

Hun holder sig formeget til den Gamle. —

Den Grille, som hun nu er falden i,

Er egentlig den gamle, som er fortsat,

Og reiser sig fra hendes første Elsfov.

Hun troer — dog I vil lee —

Pierot (tragist).

Ja! gjennem Taarer.

Cassander.

At hun, som nylig var et Menneske,

En riig Vinhandlers Datter, er forvandlet

Bed Skjæbnens Willie, til — en Turteldue.

Pierot.

En Turteldue! O jeg arme Meelmand!

Cassander.

Naar mine Gjæster komme hen og spørge:

Hvorledes lever De? — De er dog vel?

Da nikker hun, og kurrer som en Due.
 Naar Nogen taler om Italien,
 Om Pomerantser, Bisshop og Citroner,
 Da synger hun forunderlige Viser
 Om Velsslund, om italienske Piger,
 Og Troloshed mod Duen, der paa Grenen
 Maas sidde eensom i den danske Bøg.

Pierot.

Men Lægerne, hvad sige de?

Cassander.

De græde;

De stribe Taarer styrte paa Recepten,
 Og slette Blækket ud.

Pierot.

Nei det er rædsomt!

(tragisk)

Hør Du min Ven, Du hellige Cajorti!
 Som har forvandlet mangt et Menneske
 Til Froe, til Hjort, til Dog, ja selv til Aßen,
 Skjænk mig din Kraft, og gjør mig til en Due.
 Dog — af hvad nyitter det, han er jo borte,
 Han er jo reist, langt bort fra Vesterbro,
 Maaskee til Sverrig eller til Kamschatka.

(græder stærkt)

Er der da ingen Læge? — Nei desværre
 For Elskov er der ingen Medicin —
 Er jeg ei daarlig selv, og kan min Læge
 Professor H***tz hjelpe mig?

Cassander.

Hvem veed det?

Maaſkee er I den Læge, som kan hjelpe.

Gaa hjem og læg Ter Meelmands Uniform,

Tag saa civile Klæder paa, maaſkee

En ret fornuftig Tale kan helbrede.

Skjæbnen

(Fløggerleer ud af Skrædder Wolffs Bindue).

Pierot.

Hvad var nu det igjen? Har I ei hørt det?

Cassander.

Hvad skal jeg have hørt? Her er jo stille!

Pierot.

Det klang grangivelsigt for mine Øren,

Som om en Flok af kaade Gadedrenge

Løb efter mig og peeb.

Cassander.

Ei! hvilken Grille,

Der er jo Ingen uden vi paa Gaben.

Pierot.

Nu vel, saa gaaer jeg da, hen til Boutiken,

Iſerer mig min Søndagsdragt og henter

Til hendes Hjælv Forstandens Balsombosse.

(løber)

Cassander (seer efter ham).

See hvor han tumler der i Elſtovs Muus

Som om det var en livfuld Ungersvend!

Dog er det godt; thi Manden er solid;
Hans Huus alene er nok assureret
For atten tusind Daler rede Sølv.
I Grunden kan min Datter, naar hun bruger
Blot mindste Gran af øgte, sund Forstand,
Ved denne Meelmand mele sig sin Kage.
Han er jo gammel, øer vel snart — hvad skeer?
Jeg paa det ene Hjørne har min Kjælder,
Hun paa det andet; Skildtet tages ned:
Meelsækken slettes ud; der males Bacchus
Tvers paa sin Londe — hvilken herlig Udsigt!
Saa danne vore Huuse Dardaneller:
Og hvad ei Scylla sluger, vil Charybdis.
Thi selv om Søndag, naar man gaaer til Kirken,
Vil Ingen kunne gaae forbi vor Drue.
Med disse sjonne Tanker i mit Hjerte
Vil jeg gaae hen til Lorentz Petersen
Og hjæbe mig en Bibe Drey-Madeira.

(gaaer)

Cassandra

(ned til Biintapperdrenge i Kjælderen).

Bryb Dig om ingen Ting! lad mig fun flyve
Det er jo ikke første Gang jeg svinger
Mig paa min Vinge mod de lyse Skyer.
Han er dog ret eensoldig, denne Dreng,
Han troer at see en broget Rad af Huuse
Og Bygninger, fort en horneret Gade,
Og mærker ei det er en Bøgelund,

Hvis Toppe farves af den aarle Morgen.
 Hils fun min Fader fra sin Turteldue,
 Jeg flyver blot en hundred Miil mod Syden.
 Et denne Tour forbi, saa kommer jeg
 Tilbage til min gamle Faders Nede,
 Hvis ei jeg underveis har seet min Mage.

(gaaer ned ad Gaden og staer dervaa stille)
 Hvor det er godt at sidde her paa Grenen
 Og vugge sig i denne gronne Stue,
 Hvor Bestenvinden puster gjennem Binduet —

(eftertænksom)

Det er dog sæl somt, at jeg immer synes
 Som om jeg engang var et Menneske,
 Der sad som Sneglen i et Kjælderhul.
 Dog det er nu forbi, nu flyver jeg
 Imellem Fugle smaa, fra Green til Green
 Med Kurren og med Sang — fun eet jeg mangler,
 Som andre Fugle har, en kjærlig Mage,
 Der vilde elske mig og mine Smaa.

I denne Lund jeg mangt etaar som Due
 Har furet paa min Green om Kjærlighed,
 Aar ned til Jordens fra sin Himmelbue
 Den unge Baar sank ned.
 Aar Engle fastede i Floras Skjød,
 Til Jordens Pryd, en Føraarsrose rød,
 Da, mellem alle Fugles Velkomstsang,
 Fra løvfuld Green min fromme Kurren flang.

Engang der lod fra næste Green en Stemme

— Det var en Due fra et fremmed Land —

„Din Baar er fort, her har ei Flora hjemme,

„Flyv med til Belsklands Blomsterstrand.

„Snart Høsten blotte vil dit Bogetræ,

„Min gronne Laurus sjænker altid Læ.“

Saa furred' Duen med de smukke Fjer;

Jeg vilde med — men Bogen var mig fjær.

„Nu vel, saa bliv! jeg flyver nu tilbage,

„Før Høstens Storme rase i dit Øv.

„Gys Du i Sneen paa de kolde Tage,

„Min Vinter dækker kun med Blomsterstov.“

Da furred' den Farvel, og høit i Skye,

Jeg saae den over Bjerg og Dal at flye:

Med hurtig Fart den sjæd mod Himmelens Blaae,

Og det var sidste Gang jeg Duen saae.

Maar nu den mørke Vintertid er omme,

Og Flora kommer fra hans Fødested,

Da længes jeg i Træet mod hans Komme,

Og kurer paa min Green om Kjærlighed.

Men Foraarsdagen kommer og forgaaer;

I Længsel svinde hen de lange Aar;

Snart smiler Aftenstraalen purpurød

Paa Bogens Top, hvor Duen hænger død.

Pierot

(kommer ind med en fort Kappe om sig).

Nu har jeg børstet mig, saa hele Armen

Er ganske øm; men denne Meelmands Dragt

Beholder altid noget af det Hvide.
 Jeg valgte dersor ei min Søndagsdragt,
 Skjondt den er gansse god og klæder mig,
 Besynderligt de Plydses Laar og Vesten
 Med Arabesterne. Desuden sik jeg
 Et Indfald, som jeg troer kan gjøre Indtryk.
 Jeg kommer her forklaerd i fort Talar,
 Ret som en Spaamand for at friste hende,
 For at bebude, det er Himlens Villie,
 At hun skal lade fare denne Kurren,
 Og denne Længsel efter Skräddersvenden,
 Samt at Natur, Forstand — fort Folkeretten
 Besale hende flur at elffe mig.
 Vil det nu lykkes, vel saa faster jeg
 Den sorte Dragt, og staaer som Meelmand Pierot.
 Hvis ei, saa gaaer jeg i min Sørgekappe,
 Til Assistence-Kirkegaarden ud,
 Bestiller mig hos Graveren en Grav,
 Og sætter mig, imens han graver den.
 Ved Siden paa en Bænk. For den er færdig
 Er jeg vel død af Sorg; foruden Liigvogn
 Begraver han mig strax, og allegorisk
 Han planter der en knækket Liliestengel.
 Og nu affsted! forsøg din Lykke, Pierot!
 Men — ei! hvad seer jeg der? der staaer hun jo
 Og vifter op og ned med sine Arme!
 Mod gale Folk maa man nok være høflig!
 Nu vel! (heit) I voer Zer for tidligt ud,

Min smukke Jomfrue! Lusten er dog hold,
Besynderlig den sharpe Morgenluft.

Cassandra.

Naar mørken Nat er svunden,
Da, fra det lyse Blaa,
Bebudes Morgenstunden
Af alle Fugle smaa.

Pierot.

Har man nu Mage feet? hun svarer mig
I ordentlige Vers! Af hvilken Udsigt!

(højt)

Ja deri har I Net, Dybzirede!
Jeg troer det hedder saa i Kingos Psalter.

Cassandra.

Da lyder Alles Stemme,
Da toner Mark og Skov;
Gi mindste Fugl kan glemme
At synge Herrens Lov.

Pierot (sagte).

Jeg faaer at snakke hende efter Mundten.

(højt)

Ja deri har I ogsaa Net: jeg har jo
Selv hørt det mangengang i Dyrehaugen,
Naar efter gammel Skik engang om Aaret
Jeg hører paa en Kildevogn derud;
Jeg mener blot, at Eders svage Helsbred —
En altfor tidlig Gade-Promenade —

Cassandra.

Her mellem Fugle glade
 Jeg har mit bedste Hjem;
 Thi bag de tætte Blade
 Ei Stormen trænger frem.
 Naar her jeg ghynger stille,
 Da for min Tanke staae
 De Aar, da jeg var lille,
 Og jeg i Buggen laae.

Pierot (sagte).

Det er besynderligt med disse Gale,
 De tale mangengang dog ret fornuftigt.
 Selv mens hun troer, hun endnu er en Due,
 Kan hun dog husse da hun var et Barn.
 Dog de fordomme Vers — de klinge jo
 Ret som en kaad, letsindig Verseform —
 Nei! der er ingen ildsigt, før hun taler
 Igjen i ordentlige femfods Jamben.

Cassandra.

Hvi stirrer du mod Støvet?
 Hæv Diet op fra Jord,
 Og see, hvor under Løvet
 De glade Fugle boer!

Pierot.

Ja vist, de more sig, det er naturligt:
 De har i Grunden Intet at bestille.
 Men, naar Man først har sat sig ned som Borger,

Er altsaa bleven Hjul i Statsmachinen;
 Saa kan Man gjøre bedre Ting end synge.
 Og naar nu dertil kommer, at Man elsker,
 Vil gifte sig og tugtigvis forplantes —

Cassandra.

Ei Fugle længe lede
 De har jo Huus og Hjem;
 Thi i den elskte Rede
 Trætoppen sjuler dem.
 De finde snart en Mage,
 Snart pippe Unger smaa,
 Der næste Foraarsdage
 Kan svæve mod det Blaa.

Pierot.

Ih Du min Gud, det er jo umoralst!
 Jeg har dog altid haft saa gode Tanker
 Om Fuglene. — Dog nei! Det kan ei nytte!
 Hun giver mig jo Svar, som om jeg snakked'
 Op til en Spurveunge i et Træ.
 Hvad Nytte har jeg nu af denne Dragt
 Og af mit Indfald at agere Spaamand,
 For under Massen at bebude hende,
 At ene jeg kan gjøre hendes Lykke?
(høit)
 Nu ikke længer Spas, min smukke Tomfru,
 Snak ikke mere som en Pappegoyie,
 Men som Cassanders velopdragne Datter.

I er jo mandbar, jeg er konebar,
 Har aldrig været gift, men ønsker dog,
 Imens jeg lever, at forplante mig
 I smaa fornuftige Meelhandlere;
 Vil I nu være halvt, saa top her er jeg.

Cassandra.

Fredsomelige Due!
 Fra Træet maa du flye;
 Mod Farerne, som true,
 Kan det ei ffjænke Lye.
 Bag Busken staer en Skytte,
 Han legger an paa Dig;
 Kun Vingen kan beskytte,
 Kun Flugt kan redde Dig!

(Isber ned i Biinkjælberen)

Pierot

(Synker bedovet om paa sin Bag, falder hen i phantastisk
 Grublen, og udbrunder):

Da Liget var kommet til Assistence-Kirkegaarden,
 modtoges det af en Deputation af Meelmændene, hvis
 Øldermand i en fort, men kraftig og hjerterørende Tale
 yttrede sine Følelser ved Herr Pierots Død. Liget blev
 derpaa bæret til Graven af otte hvide Møllerkarle, alle
 klædte i Sort, og efterat der var givet en fort Udsigt
 over Meelhandelsens Litteratur i de to sidste Decennier,
 blev der en sjon af Herr N. T. forfattet Gravsgang
 affjungen.

(Bed de sidste Ord synker han efterhaanden hen i en Bedøvelse,
 der synes at bebude hans jordiske Oploessning)

Arlechino.

Her staaer jeg da igjen i denne Gade,
 Lidt ældre vel, dog altid lige lystig.
 Gi funde jeg, selv i mit Beskjæftigelse
 Det elste Hjørnehuus ved Kirkestræde,
 Min Cassandrina og mit Ungdomsliv.
 Jeg gad dog vist, om Nogen fjender mig
 I denne Dragt, der, som mit eget Liv,
 Er noget broget og vidunderlig.
 Men, ei! hvad seer jeg der, den gamle Pierot!
 Beskjænket? død? — Jeg maa dog hjælpe ham.
 Stat op, min gamle Ven! — her — J! stat op!

Pierot (som før).

drømt om det — Slet ingen Meelmænd,
 Undtagen jeg, i hele Himmerige.

Arlechino.

Den Ruus maa være god, der alt saa tidligt
 Kan bringe ham i Himmerig — dog muligt,
 Det er en Eftervee fra igaarafstæs.

(heit)

Luk Diet op, og see her rundt omkring!
 Kan J ei fjende lille Kirkestræde?

Pierot.

Belvise Doctor, Tak! Net som en Djævel
 J har mig reddet ud af Himmerig;
 Nei — som en Engel frelst mig ud af Helsved'.

Arlechino.

Tre smukke Titler: Engel, Djævel, Doctor!

Nu vel saa vælger jeg — af to Extremer

Er Doctor vel, som Medium, det Bedste.

(høit)

Ja vist! her seer i Verdens første Doctor,

Som I vel ogsaa mærker af min Dragt,

Der selv i Snittet er original.

Jeg kom just gjennem Gaden paa min Reise,

Da saae jeg, hvor I laae med brustne Dine.

Der Aand var alt — ja lad mig see engang —

Ni Billioner, otte Millioner,

Tre hundrede og fem og tyve Tusind,

Six hundrede og fire og tyve Mile —

Det vil da sige tydske Mile — borte:

Da vinked' jeg med denne lille Kjæp

Og Verden eied atter Meelmand Pierot.

Pierot.

Jeg veed ei selv, jeg bliver saa bellemst,

Min Aand var borte — altsaa havde jeg

Da virkelig en Aand — og Billioner —

Det er dog store Tal — og — Millioner —

Tillader de, jeg støtter mig en Smule;

Der gives Diebliske her i Livet,

Da Man kan blive ganske hovedsvimmel.

(sagte)

Dog ths — i denne Svimmel fanger jeg

En Tanke, en Idee — maaskee han funde

Hælbrede mig min rare Cassandrina.

(høit)

Nu gif det over lidt, nu troer jeg dog,
At jeg kan atter staae paa mine Been.
Men da jeg seer, I er en dygtig Doctor,
Var I maaskee saa god, for Complimenter
Og prompt Betaling, at paataage Ier
En lille Cuur.

Arlechino.

En lille? Nei den største.

Pierot.

Som Fremmed hænder I vel ei saa noeie
Det Topographiske i denne By.
Saa viid da, at Biinhandleren paa Hjørnet —

Arlechino.

Cassander, mener I.

Pierot.

Nei Cassandrina
Er egentlig den Pige, som jeg mener.

Arlechino.

Hvad siger I? Og denne Piges Sygdom?

Pierot.

Det være nu hvoraf det være vil,
Af Lusten eller af en daartlig Mave,
Nok hun er bleven —

Arlechino.

Hvad?

Pierot.

Banvittig — gal —

Hun troer — ja det er dog forskræffeligt —

Hun er en Due, som har ingen Mage.

Arlechino.

Ei! ei! hvad siger I! og denne Grille —

Pierot (veemodig).

En gammel Kjærlighed — den ruster aldrig —

En Skræddersvend! undskyld, høistærde!

(græder)

Laan blot et Døblik mig deres Barm,

At jeg kan græde ud ved deres Hjerte.

Det smørter mig; thi af jeg elſte hende.

Arlechino (sagte).

Fryd dig, min elſte Due!

Hørloſningen er nær:

Snart skal Du fuglen ſkue,

Der er dit Hjerte fjær:

Fra Veffland paa ſin Binge

Han alt har hævet sig,

Og iler, for at bringe

Sin Myribegreen til Dig.

Pierot (sagte).

Han grunder, seer jeg; ja det er ei let,
At bringe gale Folk igjen paa Gleb;
Dog synes mig, at Alting smiler paa ham.

Arlechino.

Nu vel, jeg haaber selv at jeg kan hjælpe.

Skjæbnen

(raaber ud af Skräddermester Wolffs Bindue).

Kom, Cassandra! frem, her er din Mage!
Nu ender Skjæbnen dine Sørgebage.
Dog, som et Mindenavn for Dig og Dine,
Skal Du herefter kaldes Columbine;
Thi jeg har seet din rene Elfovslue,
At Du var tro og fjærlig som en Due.

Pierot.

Jeg troer at Blodet synker mig for Øret;
Thi altid ringer det og suser for dem.
Nu syntes mig grangiveligt, som Nogen
Skreeg efter mig: „gaa hjem og læg Dig Pierot!“

Cassandra

(kommer frem, stiller sig foran Arlechino, der gjør de magnestiske Træk fra hendes God til Æsse, hvorpaa hun neier med Anstand, som Gendrillon, da hun har faaet Rosen, og udbryder :).

Der flyver nu imod den høie Himmel
Den hvide Due, der bestandigt fulgte,

Og flagred om mig med sit Vingeslag!
 Nu søger jeg ei længer om en Mage,
 Jeg har jo fundet, hvad jeg søgte, her.
 Ja selv i denne underlige Dragt,
 Din Doctormine, dine sære Fagter
 Gjenkjender jeg min elskte Ungdoms-Ben,
 Min overgivne, muntre Arlechino.

Pierot (forfærdet).

Ih du min Gud! hvad er der nu igjen?

Arlechino (smiler).

Det kælbes Kunsten at magnetisere;
 Thi Amor er en stor Magneteur.

Pierot.

Men er Æ virkelig den gamle —

Arlechino.

Eller?

Ja jeg, desværre, maa hjelpe for Jer,
 At jeg er Duen, som hun ledte efter.
 Tak Columbine! for din Kjærlighed,
 Hvormed Du seireb' over Tid og Frastand.
 Tak Columbine! elskte Columbine!

Cassandrina.

Vil Du til Tak forandre mig mit Navn?

Arlechino.

Jeg ved ei selv hvoraf det kommer sig
 At ubevist, som ved et følsomt Indsald,
 Jeg Cassandrina gjør til Columbine.

Cassandrina.

Lad mig beholde det! det minder mig
 Om Duens Længselstid, da Du var borte;
 Det hyder mig at svare til mit Navn,
 Og være tro og kjærlig som en Due.

Pierot.

En smuk Discours for mig at høre paa.
 Det var da det, at Du var Doctor i?
 Troer Du da ei, at her er Tamperret?
 At Man kan mælde sligt til Assistenten?
 Ih du min Gud, man kan dog blive hidsig.
 Der gives Dieblifte her i Livet —
 Dog bie — Gevalt — hei Vægter, Politi!
 En ræbsom Daab i lille Kirkestræde, —
 Borisførelser — Serailer —

Cassander (iller frem).

Hvilken Raaben!

Hvad er der da?

Pierot.

Jeg qvaæs! Eders Datter
 Er ingen Due meer — nu taler hun
 Som Menneske, nei, som en Djævelunge.
 Der staaer han jo — den lumpne Arlechino.

Skjæbnen

(raaber som før ud af Skreddermester Wolffs Bindue).
 Et nogen Dodelig den store Skjæbne fatter;
 Bliv derfor ikke vred, Cassander! paa din Datter.

„De vorde skal et Par,” saa lyder Skjæbnens Bud,
Dg ingen Dødelig skal slette Dommen ud!

Pierot.

Et skammeligt Spectakel er der immer
Paa Wolffes Værksted — Altid er der fuldt,
Endog til Gadens, i hans vinduer,
Af Skrædderbrenge, som gjør Mar af Folk.

Cassandra (forener deres Hænder).

Saa kom da, Børn, tag mod hverandres Hænder,
J har dog længe haft hinandens Hjerter.

Pierot.

Hvad! raser J?

Cassandra.

Jeg kan ei selv forstaae mig,
Jeg maa, jeg skal, jeg kan ei gjøre Andet.
Men stig mig, Børn! hvad vil J leve af?

Arlechino.

Frygt ei for det, jeg har Engagement
For mig og Columbine hos Casorti,
Jeg bliver der, hvad jeg har altid været,
Den muntre elskovsfulde Arlechino.

Columbine.

Og jeg den troe og ømme Columbine.

Arlechino.

Har J nu høst —

Cassander.

Hvorban? hvad mener Du?

Arlechino.

Sæt Eders Huus og Vine til Auction
— At sige gjem en Vibe god Madeira,
Dertil lidt Rhinstviin, Medoc og Burgunder —
Drag saa med os, saa leve vi tilsammen,
Foruden Riv, i pantomimisk Gammel.
Dg J, min hvide Mand! gjør ligerviis,
Saa er J dog i Nærhed af den Elste,
Jeg vil ei være synnerlig jalour.

Cassander og Pierot (vaa eengang).

I fald vi ikke vidste positivt,
At det var Skjæbnens absolute Billie —
Kort at det græsste Fatum har en Rolle,
Saavelsom vi, i Stykket, gif vi neppe
Fra Huus og Hjem samt borgerlig Haandtering,
For at fortjene Pengen ved at gjøgle.
Dog, naar en værdig og fornuftig Skjæbne
Beordrer det, bør Ingen være stridig.

1ste Coup Let.

Cassander.

Mit Jag er ikke broget
Kun Get jeg spille kan:
Dog det er altid Noget,
Det er den gamle Mand.

Mod Harlequin, som Fader,
 Jeg passer paa mit Barn,
 Og dog tilsidst tillader
 Hun øgte ham, det Skarn.

2 d e t C o u p l e t .

Arlechino.

Det nyttet ei at stride
 Imod vor Kjærlighed.
 Paa Arlechinos Side
 Cupido kjæmper med.
 Med Gudens Piil i Belte
 Han djærv mod Faren staer,
 Som en af Amors Helte
 Og Columbine faaer.

3 d i e C o u p l e t .

Columbine.

En Fugl med smukke Fjere
 Jeg eengang kaared mig:
 Da den er ikke mere,
 Jeg elsker den i Dig.
 Bevar din Elsføvslue,
 Som jeg bevarer min:
 Da aldrig dør din Due,
 Da er jeg evig Din.

4 de C o u p l e t.

P i e r o t.

Men, siger mig, for Fanden!
Skal jeg da spille med?
Jeg har jo tabt Forstanden
Af bare Kjærlighed!

(Alle tie)

Nu vel — jeg debuterer —
(sagte)

En Udbei dog jeg veed:
(høit til Publicum)
Jeg beer, I excuserer
En Gal af Kjærlighed.

100
101
102
103
104
105
106
107
108
109

